

“मीठे बच्चे- बाबा आउनु भएको छ तिमी बच्चाहरूलाई कुम्भीपाक नर्कबाट निकाल्नको लागि, तिमी बच्चाहरूले बाबालाई निमन्त्रणा पनि यसैको लागि दिएका हो।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरू सबै भन्दा ठूलो कालीगड हो- कसरी? तिम्रो कालीगडी के हो?

उत्तर:- हामी बच्चाहरूले यस्तो कालीगडी गर्छौं, सारा दुनियाँ नै नयाँ बन्छ। त्यसको लागि हामीले कुनै इँटा वा तगारी आदि लिँदैनौं तर यादको यात्राबाट नयाँ दुनियाँ बनाउँछौं। हामीलाई खुशी हुन्छ- हामीले नयाँ दुनियाँको कालीगडी गरिरहेका छौं। हामी नै फेरि त्यो स्वर्गको मालिक बन्छौं।

ओम् शान्ति। प्यारा रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबाले सम्झाउनु हुन्छ, तिमी जब आ-आफ्नो गाउँबाट निस्कन्छौ तब यो बुद्धिमा रहन्छ- हामी जान्छौं शिवबाबाको पाठशालामा। यस्तो होइन- कुनै साधु-सन्त आदिको दर्शन गर्न वा शास्त्र आदि सुन्न आउँछौं। तिमीले जानेका छौं हामी जान्छौं शिवबाबाको पाँसमा। दुनियाँका मानिसहरूले त सम्झन्छन् शिवबाबा माथि रहनुहुन्छ। उनीहरूले याद गर्दा आँखा खोलेर बस्दैनन्। उनीहरू आँखा बन्द गरेर ध्यानमा बस्छन् किनकि मनमा शिवलिङ्गको आकृति रहन्छ, जुन देखेका हुन्छन्। जान त शिवको मन्दिरमा जान्छन् तैपनि शिवलाई याद गर्दा माथि हेर्छन् वा मन्दिर याद आउँछ। कतिले फेरि आँखा बन्द गरेर बस्छन्। सम्झन्छन्- दृष्टि यदि कहीं पनि नाम-रूपमा गयो भने हाम्रो साधना टुट्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ हामीले पनि गर्न त शिवबाबालाई याद गर्छौं। कसैले कृष्णलाई याद गर्छन्, कसैले रामलाई याद गर्छन्, कसैले आफ्ना गुरुलाई याद गर्छन्, गुरुको सानो लकेट बनाएर पनि लगाउँछन्। गीताको पनि सानो लकेट बनाएर लगाउँछन्। भक्तिमार्गमा त सबै यस्तै हुन्छ। घरमा बसेर पनि याद गर्छन्। यादमा यात्रा गर्न पनि जान्छन्। चित्र त घरैमा राखेर पनि पूजा गर्न सकिन्छ तर यो पनि भक्तिको रसम बनेको छ। जन्म-जन्मान्तर यात्राहरूमा जान्छन्। चार धामको यात्रा गर्छन्। चार धाम नै किन भन्छन्? पूर्व, पश्चिम, उत्तर, दक्षिण.... चारैतर्फ चक्कर लगाउँछन्। भक्तिमार्ग सुरु भएपछि पहिला एकको भक्ति गर्छन्, त्यसलाई भनिन्छ अव्यभिचारी भक्ति। सतोप्रधान थिए, अहिले त यतिबेला छन् तमोप्रधान। भक्ति पनि व्यभिचारी छ, अनेकलाई याद गरिरहन्छन्। तमोप्रधान ५ तत्त्वबाट बनेको शरीर, त्यसको पनि पूजा गर्छन्। त्यसैले मानौं तमोप्रधान भूतहरूको पूजा गर्छन्, तर यी कुरालाई कसैले कहाँ बुझ्छन् र! बस्न त यहाँ बसेका छन् तर बुद्धियोग कहाँ-कहाँ भड्किइरहन्छ। यहाँ त तिमी बच्चाहरूले आँखा बन्द गरेर शिवबाबालाई याद गर्नु छैन। जानेका छौं- बाबा धेरै दूर देशका निवासी हुनुहुन्छ। उहाँले आएर बच्चाहरूलाई श्रीमत दिनुहुन्छ। श्रीमतमा चल्नाले नै श्रेष्ठ देवता बनिन्छ। देवताहरूको सारा राजधानी स्थापना भइरहेको छ। तिमी यहाँ बसेर आफ्नो देवी-देवताको राज्य स्थापना गर्छौं। पहिला तिमीलाई त्यो स्वर्ग कसरी स्थापना हुन्छ भन्ने कहाँ थाहा थियो र? अहिले जानेका छौं- बाबा हाम्रो बाबा पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक बनेर पढाउनु हुन्छ अनि फेरि साथमा पनि लैजानुहुन्छ, सद्गति गर्नुहुन्छ। गुरुहरूले कसैको पनि सद्गति गर्दैनन्। यहाँ तिमीलाई सम्झाइन्छ- उहाँ एउटै बाबा, शिक्षक, सद्गुरु हुनुहुन्छ। बाबाबाट वर्सा मिल्छ, सद्गुरुले पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँमा लैजानुहुन्छ। यी सबै कुरालाई बूढी-बूढी माताहरूले त बुझ्न सक्दैनन्। उनीहरूको लागि मुख्य कुरा हो आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु। हामी शिवबाबाका सन्तान हौं, हामीलाई बाबाले स्वर्गको वर्सा दिनुहुन्छ। बूढी माताहरूलाई फेरि यसरी तोते भाषामा सम्झाउनु पर्छ। बाबाबाट वर्सा लिनु, यो त हरेक आत्माको हक हो। मृत्यु त सामुन्ने उपस्थित छ। पुरानो दुनियाँ नै फेरि नयाँ अवश्य बन्छ। नयाँ सो पुरानो। घर बन्न कति थोरै महिना लाग्छ फेरि पुरानो हुनमा १०० वर्ष लाग्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- यो पुरानो दुनियाँ अब समाप्त हुन्छ। यो लडाईं जो अब हुन्छ त्यो फेरि ५ हजार वर्षपछि हुन्छ। यी सबै कुरा बूढी माताहरूले बुझ्न सक्दैनन्। यो कुरा फेरि उनीहरूलाई सम्झाउने काम ब्राह्मणीहरूको हो। उनीहरूको लागि त एक अक्षर नै पर्याप्त छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। तिमी आत्मा परमधामका निवासी हौ। फेरि यहाँ शरीर लिएर नाटक खेल्छौ। यहाँ आत्माले दुःख र सुखको नाटक खेल्छ। मूल कुरा बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर अनि सुखधामलाई याद गर। बाबालाई याद गर्नाले पाप काटिन्छ र फेरि स्वर्गमा आउने छौ। जसले जति याद गर्छ त्यति पाप काटिन्छ। बूढी माताहरूको त बानी परेको

हुन्छ, सतसङ्गमा गएर कथा सुन्छन्। उनीहरूलाई फेरि घरी-घरी बाबाको याद दिलाउनु पर्छ। विद्यालयमा त पढाइ हुन्छ, कथा सुनिदैन। भक्तिमार्गमा त तिमीले धेरै कथा सुनेका छौ तर त्यसबाट केही पनि फइदा हुँदैन। फोहोरी दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँमा त जान सक्दैनन्। मनुष्यले न त रचयिता बाबालाई, न रचनालाई जानेका छन्। नेति-नेति भनिदिन्छन्। तिमीले पनि पहिला जान्दैनथ्यौ। अहिले तिमीले भक्तिमार्गलाई राम्ररी जानेका छौ। घरमा पनि धेरैसँग मूर्तिहरू हुन्छन्, चीज उही हो, कुनै-कुनै पतिले स्त्रीलाई भन्ने गर्छन्- तिमीले घरमा मूर्ति राखेर पूजा गर। बाहिर धक्का खान किन जान्पर्यौ, तर उनीहरूमा भावना हुन्छ। अहिले तिमीले बुझेका छौ- तीर्थ यात्रा गर्ने भनेको भक्तिमार्गमा धक्का खानु हो। अनेक पटक तिमीले ८४ को चक्र काट्यौ। सत्ययुग-त्रेतामा त कुनै यात्रा हुँदैन। त्यहाँ कुनै मन्दिर आदि हुँदैनन्। यी यात्रा आदि सबै भक्तिमार्गमा नै हुन्छन्। ज्ञान मार्गमा यी सबै केही हुँदैन। त्यसलाई भनिन्छ भक्ति। ज्ञान दिने त एक बाबा सिवाय अरु कोही छँदै छैन। ज्ञानबाट नै सदगति हुन्छ। सदगति दाता एक शिवबाबा मात्रै हुनुहुन्छ। शिवबाबालाई कसैले श्री श्री भन्दैनन्, उहाँलाई टाइटलको आवश्यकता नै छैन। यो त बढाउँ गरेका हुन्, उहाँलाई भनिन्छ नै 'शिवबाबा'। तिमीले बोलाउँछौ- शिवबाबा हामी पतित बनेका छौं, आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस्। भक्तिमार्गको दलदलमा घाँटीसम्म फँसेका छौं। फँसेर फेरि कराउँछन्, विषय वासनाको दलदलमा एकदमै फँसेका छन्। सिंटी झर्दै-झर्दै फँसेका छन्। कसैलाई पनि थाहा छैन, त्यसैले भन्छन् बाबा हामीलाई निकाल्नुहोस्। बाबालाई पनि ड्रामा अनुसार आउनु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म बाँधिएको छु, यी सबैलाई दलदलबाट निकाल्नु। यसलाई भनिन्छ कुम्भीपाक नर्क। रौरव नर्क पनि भन्छन्। यो कुरा बाबाले बसेर सम्झाउनु हुन्छ, उनीहरूलाई कहाँ थाहा हुन्छ र!

हेर, तिमीले बाबालाई कस्तो निमन्त्रण दिन्छौ। निमन्त्रण त कुनै विवाह आदिमा दिइन्छ। तिमीले भन्छौ- हे पतित-पावन बाबा, यो पतित दुनियाँ, रावणको पुरानो दुनियाँमा आउनुहोस्। हामी घाँटीसम्म यसमा फँसेका छौं। बाबा सिवाय अरु कसैले पनि निकाल्न सक्दैन। भन्छन् पनि- दूर देशका निवासी शिवबाबा, यो रावणको देश हो। सबैको आत्मा तमोप्रधान बनेको छ, त्यसैले बोलाउँछन् पनि, आएर पावन बनाउनुहोस् भनेर। पतित-पावन सीताराम, यसरी गाउँदै चिल्लाउँछन्। यस्तो होइन उनीहरू पवित्र रहन्छन्। यो दुनियाँ नै पतित छ, रावण राज्य हो, यसमा तिमी फँसेका छौ। फेरि यो निमन्त्रण दिएका छौ- बाबा आएर हामीलाई कुम्भीपाक नर्कबाट निकाल्नुहोस्। त्यसैले बाबा आउनु भएको छ। तिम्रो कति आज्ञाकारी सेवक हुनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूले ड्रामामा अपार दुःख देखेका छौ। समय बित्दै जान्छ। एक सेकेण्ड पनि अर्को सेकेण्डसँगै मिल्दैन। अहिले बाबाले तिमीलाई लक्ष्मी-नारायण जस्तो बनाउनु हुन्छ फेरि तिमीले आधाकल्प राज्य गर्छौ- यो स्मृतिमा ल्याऊ। अहिले समय धेरै कम छ। विनाश हुन सुरु हुने हो भने मानिसहरू थोरै समयमा के होला भनेर दुर्विधामा पर्छन्। कसैलाई त सानो आवाज सुनेर पनि हर्टफेल हुन्छ। यसरी मर्नेछन् कुरै नसोध। हेर धेरै बूढी माताहरू आएका छन्। बिचरीहरूले केही पनि बुझ्न सक्दैनन्, जसरी तीर्थमा जाँदा एक अर्कोलाई देखेर तयार हुन्छन्, हामी पनि जाऊं।

अहिले तिमीले जानेका छौ- भक्तिमार्गका तीर्थ यात्राको अर्थ हो नै तल झर्नु, तमोप्रधान बन्नु। तिम्रो सबै भन्दा ठूलो यात्रा यो हो। जसमा तिमी पतित दुनियाँबाट पावन दुनियाँमा जान्छौ। त्यसैले यी बच्चीहरूलाई केही त शिवबाबाको याद दिलाइराख। शिवबाबाको नाम याद छ? अलिकति मात्रै सुने भने पनि स्वर्गमा आउने छन्। यो फल अवश्य मिल्छ। बाँकी पद त हुन्छ पढाइबाट। त्यसमा धेरै फरक पर्छ। उच्च भन्दा उच्च फेरि कम भन्दा कम, रात-दिनको फरक पर्छ। कहाँ प्रधानमन्त्री, कहाँ नोकर-चाकर। राजधानीमा नम्बरवार हुन्छन्। स्वर्गमा पनि राजधानी हुन्छ। तर त्यहाँ पाप आत्माहरू, फोहोरी विकारी हुँदैनन्। त्यो हो नै निर्विकारी दुनियाँ। तिमीले भन्छौ- हामी अवश्य पनि यस्तो लक्ष्मी-नारायण बन्छौं। तिमीले हात उठाएको देखेर बूढी माता आदि सबैले पनि हात उठाइदिन्छन्। केही पनि बुझ्दैनन्। फेरि पनि बाबाको पासमा आएका छन् भने स्वर्गमा त जान्छन्। तर सबै यसरी कहाँ बन्छन् र! प्रजा पनि बन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म गरीव निवाज हुँ, त्यसैले बाबा गरिबलाई देखेर खुशी हुनुहुन्छ। जतिसुकै ठूला भन्दा ठूला धनवान पदमपति भए पनि तिनीहरूले भन्दा यिनीहरूले उच्च पद पाउने छन्- २१ जन्मको लागि। यो पनि राम्रा हो। बूढी माताहरू आउँदा बाबालाई खुशी लाग्छ फेरि पनि कृष्णपुरीमा त आउने छन् नि। यो हो रावणपुरी, जसले राम्ररी पढ्छन् उनीहरूले कृष्णलाई नै गोदमा लिएर झुलाउने छन्। प्रजा कहाँ भित्र आउन पाउँछन्! उनीहरूले त कुनै बेला दर्शनसम्म गर्छन्। जसरी पोपको झ्यालबाट दर्शन गराउँछन्, लाखौं भेला हुन्छन् दर्शन गर्न। तर उनको हामीले किन दर्शन गर्ने? सदा पावन त एउटै बाबा हुनुहुन्छ जसले आएर तिमीलाई पावन बनाउनु हुन्छ। सारा विश्वलाई सतोप्रधान बनाउनु हुन्छ। त्यहाँ यी ५ भूत रहने छैनन्। ५ तत्त्व

पनि सतोप्रधान बन्छन्, तिम्रो गुलाम बन्छन्। कहिल्यै पनि यस्तो गर्मी हुने छैन जसबाट नोकसान होस्। ५ तत्त्व पनि मर्यादा अनुसार चल्छन्। अकालमा मृत्यु हुँदैन। अब तिमी स्वर्गमा जाने हो भने नर्कबाट बुद्धि निकाल्नुपर्छ। जसरी नयाँ घर बनाउँदा पुरानोबाट बुद्धि हट्छ। बुद्धि नयाँमा जान्छ, फेरि यो हो बेहदको कुरा। नयाँ दुनियाँको स्थापना भइरहेको छ, पुरानोको विनाश हुन्छ। तिमी हौ नयाँ दुनियाँ स्वर्ग बनाउनेवाला। तिमी धेरै राम्रा कालीगड हौ। आफ्नो लागि स्वर्ग बनाइरहेका छौ। कति ठूला राम्रा कालीगड हौ, यादको यात्राबाट नयाँ दुनियाँ स्वर्ग बनाउँछौ। थोरै मात्र याद गर्यौ भने पनि स्वर्गमा आउने छौ। तिमीले गुप्त भेषमा आफ्नो स्वर्ग बनाइरहेका छौ। जानेका छौ- हामीले यो शरीर छोडेर फेरि स्वर्गमा निवास गर्छौ, त्यसैले यस्ता बेहदका बाबालाई भुल्नु हुँदैन। अहिले तिमीले स्वर्गमा जानको लागि पढिरहेका छौ। आफ्नो राजधानी स्थापना गर्नको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। यो रावणको राजधानी समाप्त हुन्छ। त्यसैले भित्र कति खुशी हुनुपर्छ। हामीले यो स्वर्ग त अनेक पटक बनाएका हौं, राजाई लिएर फेरि गुमाएका हौं। यति मात्र याद गर्यौ भने पनि धेरै राम्रो। हामी स्वर्गको मालिक थियौं, बाबाले हामीलाई यस्तो बनाउनु भएको थियो। बाबालाई याद गर्यौ भने तिम्रो पाप भस्म हुन्छ। कति सहज रीतिसँग तिमीले स्वर्गको स्थापना गरिरहेका छौ। पुरानो दुनियाँको विनाशको लागि कति चीज निकलिरहन्छन्। प्राकृतिक विपत्तिहरू, मिसाइल आदिवारा सारा पुरानो दुनियाँ समाप्त हुन्छ। अब बाबा आउनु भएको छ- तिमीलाई श्रेष्ठ मत दिन, श्रेष्ठ स्वर्गको स्थापना गर्न। तिमीले अनेक पटक यो स्थापना गरेका छौ, त्यसैले यो कुरा बुद्धिमा याद राख्नुपर्छ। अनेक पटक राज्य लियो फेरि गुमायो। यो बुद्धिमा चलिरहोस् र एक अर्कालाई यी कुरा सुनाऊ। सांसारिक कुरामा समय खेर फाल्नु हुँदैन। बाबालाई याद गर, स्वदर्शन चक्रधारी बन। यहाँ बच्चाहरूले राम्ररी सुनेर फेरि धेरै उगाउनु पर्छ, बाबाले के सुनाउनु भयो? यसको स्मरण गर्नुपर्छ। शिवबाबालाई र वर्सालाई त अवश्य पनि याद गर्नुपर्छ। बाबाले हत्केलामा स्वर्ग लिएर आउनु भएको छ, पवित्र पनि बन्नु छ। पवित्र नबन्ने हो भने सजाय खानुपर्छ। पद पनि धेरै सानो पाउने छन्। स्वर्गमा उच्च पद पाउने हो भने राम्ररी धारण गर। बाबाले मार्ग त धेरै सहज बताउनु हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबाले जे सुनाउनु हुन्छ, त्यसलाई राम्ररी सुनेर फेरि चिन्तन गर्नु छ। सांसारिक कुरामा आफ्नो समय खेर फाल्नु हुँदैन।

२) बाबाको यादमा आँखा बन्द गरेर बस्नु हुँदैन। श्री कृष्णको राजधानीमा आउनको लागि पढाइ राम्ररी पढ्नु छ।

वरदान:- मनमनाभव भएर अलौकिक विधिले मनोरञ्जन मनाउने बाबा समान भव संगमयुगमा यादगार मनाउनु अर्थात् बाबा समान बन्नु। यो संगमयुगको आनन्द उत्सव हो। खुब मनाऊ, तर बाबासँग मिलन मनाउँदै मनाऊ। केवल मनोरञ्जनको रूपमा होइन, मनमनाभव भएर मनोरञ्जन मनाऊ। अलौकिक विधिले अलौकिकताको मनोरञ्जन अविनाशी हुन जान्छ। संगमयुगी दीपावलीको विधि- पुरानो खाता खत्तम गर्नु, हर संकल्प, हर घडी नयाँ अर्थात् अलौकिक होस्। पुरानो संकल्प, संस्कार-स्वभाव, चाल-चलन यो रावणको कर्जा हो, यसलाई दृढ संकल्पद्वारा समाप्त गर।

स्लोगन:- कुराहरूलाई हेर्नुको सट्टा स्वयंलाई अनि बाबालाई हेर।